

Bērni uz sniega

Mēs iegulāmies sniegā un veidojam eņģeļus, sparīgi kustinot abas kājas un rokas. Smējāmies un jokojam, beidzot atkal bijām kopā. Tikai pēc ilgāka brīža mēs apklusām un visi kopīgi raudzījāmies zvaigznēs. Vien spēju domāt, cik nežēlīgi ātri rit laiks un cik ļoti es nevēlētos, lai šis brīdis paiet un pārtop vien tikai par atmiņām. Pulkstenis nepielūdzami tikšķēja uz priekšu, un katra sekunde atgādināja, ka nekas nav mūžīgs.

Dīvaini, cik ļoti satuvināt spēj ziema, jo tā atkal bija mūsu četrtni savedusi kopā, dziļi sirdī mēs visi pēc tā bijām alkuši. Mūsu draudzībā bija kaut kas tik patīkams, ka neviens no mums to nevēlējās zaudēt. Ar viņiem kopā es jutos patiesa un īsta. Tā mēs tur gulējām un klusējām, ne par ko nedomājot.

Galvā ienāca viltīga ideja, es klusām piecēlos sēdus un ar kailām rokām sāku veidot trīs mazas sniega pikas, kā speciālu dāvanu katram draugam. Centos visai ātri katram trāpīt ar mazo sniega bumbu, kamēr draugi, neko nenojaušot, vārtījās sniegā. Skaļi smejojoties, es pielecu kājās un skrēju prom. Draugi man sekoja, bet tikpat jautri ķiķinot un cenšoties trāpīt ar piku.

Kaspars mani noķēra pirmais un iegrūda kupenā, lai apbērtu ar sniegu. Es skaļi smējos un spiedzu, Melisa centās aizstāvēt mani, tāpēc sāka appikot Kasparu, taču traci pārtraukt izdevās tikai Robertam, piedāvājot visiem kopīgi velt sniegavīru.

Mēs cītīgi strādājām divas stundas, un kad darbs bija pabeigts, atzinīgi to novērtējām. Rokas bija ieguvušas sarkanzilu nokrāsu, un pirksti stīvi atsacījās kustēties.

Ziemai patiesi piemita kāda maģiska burvība, kaut tikai uz brīdi atkal savest mūs kopā.

